

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ EDOUARD MICHEL

ΕΝΩ ΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ...

ΠΡΟΣΩΠΑ

PENA, 30 ετών, γυναίκα του.
ZAN, 38 ετών.

(Σ' ένα γραφείο επιπλωμένο κομψά και σοβαρά. Ο Ζαν κάθεται σε μια πολυθρόνα. Η Ρένα όρθια τον κοιτάζει με μάτια δακρυσμένα).

ZAN.—Μην κλάεις έτσι, Ρένα... Θάρρος!
PENA.—Zάν! Zάν! Είστε τοιαύτο... Σ' έλεγα... Θεέ μου!...
"Ω... σ' έλεγα δεν θα βλέπεις πια!...
ZAN.—"Ελα κοντά μου, πολύ κοντά μου... Θέλω να σ' ιδώ γιά τελευταία φορά!
PENA.—Zάν! Μή μου τ'ά λες αυτά τ'α φορτά λόγια.
ZAN.—Θέλω, ένοση βλέπω άκουσι, να μη βλέπω παρα μόνο εμένα...

PENA.—"Ω, Ζάν... Η καταραμένη έπιστηρή σου... Αλλά σ' έσοτώσης. Αλλά σου παίρνει τό φορτα σου. Γιατι την αγάπησε τόσο πολύ; Γιατι την αγάπησε πιο πολύ από μένα, πιο πολύ από τ'α ματια σου;
ZAN.—Γιά το καλό της ανθρωπότητας.
PENA.—"Ω, είνε φορτά αυτό!... Τόσο νέος άκουσι να μινεις τυφλός!

τον του Αδαμίου ή άποια βλεπόντας Αδειλώς και ήταν άληθεια ή όμοια αυτή Βιενναία σαν το διακοσμη της ζωλοδοι των Αλτρων.
—Άχρισ, σ'ε παρακαλώ, σ'ε τις σελιδώρες, και μη με λες πράματα που τ'ά έχει πει όλος ό κοσμος που έμισε χωριτά στο χυο.
—Η παροτρύνηση αυτή του Στανδων ή εστααίτηρος αυτή την ζωδέντα. Αλλά την στιγμή έβριση έκείροδης. Ένομισε ότι του έφερε χωρι και στερήρας προς άντων του είνε!

—Πώς την είνε; Αρραστηρή, αυτή την παρομιά; Πώς την πόλι.
—"Ο Αρραστηδης την επανέλεσε, αλλά ό μιλάς έξακολουθήσαν και ό Στανδων ή είνε χόσει όλα τ'α κατητά του.
—Άχρισ τότε να τ'αξη διαφορά άντικειμενα από τις περιγραφες σολωγές του. Αχ' σ' έγρασε μερικά από αυτά, έπήγε στη δικλανή κώμαρα και έφανε ένα μεγαλοσηρή σταχτή μανδύα φαρμαρισμένο με κοκκίνη τούχα.

—Αυτός, είνε, είνε ένας μανδύας του Ρώσους στρατηγού, και μιά ανέφερε ένα όνομα λίγων είνε σου. Την είνε αγωράσει στην Πόλι γιά την ιστορικη του ήλια, αλλά ήδεν ή όρα να χωρή και αυτόνομο ή τύχη. Μού κοιτσάει τρακασσία φράγγα, τον κοιτάρω γιά διαζόσια. Πώς τον πάλι;
—"Εγώ, άλητηρησεν ό Λάσαζαρις.

—"Εμιαρόστησαν τ'α χωριτά και ό Λάσαζαρις είνε κώπος του στρατηγικού μανδύα.

—Και σ' ανώτερη, και άριστοτέτηρος, του είνε ζήτοσης.
—Σ'ε εύχαριστώ, άλητηρη και ένοιμη στους όμιους του μανδύα, που χωρίς άλλο θα είνε κενάσει τις πλάτες κανονος από τους νικητά της Πάδνας. Δεν γινώδω άν θα προσηλώ, όπως δήποτε όμιος είνελογο το στρατηγού που ό μανδύας του με γινώδωνι σέφυρα από περικτιάδα, και επεκλήθη που του Στανδωνή.

Τό παιγνίδι έζηρολόθησε και μερικά από τ'α πολύτιμα βιβλία, λειφανα της παιδαίης δανειστικής βιβλιοθήκης του Στανδων, έπέρασαν σ'ε άλλα χέρια. Με όλη τη χουορία ό συγγραφέας της «Αθήνας μας» διετήρησε όλη τον τη φαιδορότητα και τη χόρη του πένθητός του. Έξέτελέει τα χόρη του νοικοχόρη με πολλή λεπτότητα. Μας έπροδάρσε ό τι είνε και μέσα από τον υπονοή που έφρασησε γιά χωρισί του, έβγαλε, όχι έγγραφα, αλλά κώπωση μενωάλες γαλλικό χωρισί. "Αμα έφάνησαν αυτές έπαυε το παιγνίδι, έσορωδίσαν στο φά και στο ποτό και άχρισ μιά ζωδέντα όλινο διανοσορησική. "Ετσι μιάς ήδεν ή αλήη. Τότε ό Στανδωνής έπαρωδή με το ποτήρι στο χόρη και είνε:

—Ετύχημένοσ όσ όλους μας ό νέος χόνοος μου φαίνεται πως όλοι έπίχατε τον μπουναμά σας, και είνε χωρός να πάλι καθένας στο σπίτι του.
—Εσοράχη προς τον Λάσαζαρι, ό όποιος έφοροδσε τον στρατηγικό μανδύα, και του είνε:
—Στρατηγέ μου, δώσε το πρόσταγμα της άποχωρήσεως.
Τό πρόταγμα έδόθη και έτσι διαλυθήκανε κραγαώσαντες τρίς φορές προς τιμην έξείνου που μιάς έβιλοξένησε.
—Ουρά! ουρά! ουρά!

ZAN.—"Εται, αγάπη μου, έτσι... Σ' εύχαριστώ!...

Πώς θα έποφύρησ αυτό το μορτάριο... (Κλάιει με λυγμούς).
ZAN.—Μην κλάεις, Ρένα, Σέφωρω ότι είνε ή τελευταίος στιγμή μεσ που βλέπω... Δεν πρόσει να κλάεις... Θέλεις λοιπόν ν' άποτησώ ή το πρόσωπό σου θλίμενο και δακρυσμένο γιά πάντα, μέσα στο χόρη μου; Χαιρωγέλασε μου, Ρένα. (Η Ρένα του χαιρωγέλαει μέσα απ' το δακρυό της).

ZAN.—"Εται, αγάπη μου, έτσι... Σ' εύχαριστώ... (Τής σφιγγει τ'α χέρια). Ναι, Ρένα, πρόσει να είνω γενναία, όπως είνω κι' έγώ γενναίος.

PENA.—Κι' ό οφθαλμάτοσ... Δεν έλπίζε σ'ε πίστα πια!... Έγώ δεν τον βόηζα τόσο άπισσοδούσ.

ZAN.—Δεν εδήςωρα να σ'ε τραυήξω. Αλλά έγώ του ζήτησα να μου πάλ την άληθεια. Άλλοστε την ξέρω και μόνοσ μου... Παραζωλοδού από μέρες τόσα την καταστροφή... Ένα κώπο σόννης διηλητηρόδωσ άχρισ γιά μιά στιγμή το δεξί μου μάτι. Αυτό ήταν όλο. Από τότε άχρισ ή καταστροφή... Το όπτιζό νεύρω προσεβή- ή επινώδενω... Τίποτε πια δεν θα μποροδσε να με σώση. Και όπως ή φρηή μου, ή κώπος μου δεν έπαθαν τίποτα... Είνω κώπος βλέπει γενναίος και ψύχραιμος...

PENA.—Αρρατημένε μου Ζάν! Δες μου λοιπόν κι' μένα λίγο από το φάρος σου, από τον ήρωισμό σου!... Ανασοχημένε μου, φτωχέ μου Ζάν!

ZAN.—Δεν είνω τόσο δυστροχισμένος, καλή μου Ρένα, άραφ έγω το ζωδέντο φώσ, την αγάπη!... Άραφ είνε θα είνω πάντα κοντά μου, Άραφ είνε θα βλέπω με το δικό σου μάτι.

PENA.—"Ω, να υποροδω να σου δώσω τ'α δικό μου μάτι...

ZAN.—Θα μου τ'ά δώσης, Ρένα. Τα μάτια σου θα είνε τίποταρα που θα μ' άδηρήνω μέσα στο σκοταδι μου. Και στο κερώ σου αυτό χεράκι θα επήρωσε πια όλη μου την επάρχη, όλη μου τη ζωή.

PENA.—Δεν θα βλέπεις τον ήλιο, Ζάν!

ZAN.—Δεν θα βλέπω τον ήλιο, αλλά θα νοιώδω τη ζεστασία του... Δεν θα βλέπω το μάτι σου, αλλά θα νοιώδω το θεαμό τουσ βλέμμα.

PENA.—Δεν θα βλέπεις τ'α ζωλοδία.

ZAN.—Θα έγω το άρρασι τους. Δεν θα βλέπω το πρόσωπό σου, ή ακατηνέο όμιος καλύτερα το άρρασι της φρηής σου.

PENA.—Θεέ μου!... Αλητηρη με! Τι θέσια άπαταίς από μένα γιά να σοδοήν τα μάτια του αγαπημένου μου;

ZAN.—"Η πιο μεγάλη θέσια που μποροεί να κλάεις, είνε να υπονοήσ γενναία όπως κι' έγώ το δυστύχημα που μιάς χτύπησε... Και να είνω ό όδηγόσ μου στη νύχτα που με ζώνει όλοένα. Έλα πιο κοντά μου!...

PENA, (άγκυαλιζόντας τον).—Με βλέπεις άκουσι, αγαπημένε μου, με βλέπεις;

ZAN.—Πολύ θαατή. Μόλις διακρίνω τα μάτια σου και το στόμα σου... Χαιρωγέλασε μου, Ρένα...

PENA, (χαιρωγέλα, συγκρατώντας τους λυγμούς της).—Zάν, αγάπη μου.

ZAN.—Τι όραση που είνε το χαιρωγέλό σου...

PENA.—"Ω, Ζάν, τί ήβελες να καταγίνεσαι με τόσο επινώδενω πράγματα, με φαρμακωές χουμικές οδές;

ZAN.—Τό ξέρεις γιατί. Γιά το καλό της ανθρωπότητας. Έλπίζω σ'ε μιά πολύ σπουδαία έφεύρησι. "Ο Θεός δεν μου τό έπέτροφε... Αλλά είνω προήμηκος γιατί έπαθα προσπαθόντας γιά το καλό του κόσμου. Και νοιώδεις, Ρένα, ότι ό πόλος μου τόσα τελειώνει; "Όχι! Θα σου ήπαρωροέ να χωρισέ... Έού πια θα μου διαβόδεις... Έτσι θα μπορω να φρωξω και μέσα από το σκοταδι μου τους άλλους, τους νέους επητηρηνο... Αντίο θα έποφωλέθωσ από τό έργοσ μου... PENA.—Τι μεγαλοήρωος που είνω, Ζάν, αγάπη μου!

ZAN.—Βλέπεις λοιπόν τόσο μου τίσια άπαράτηρη, Ρένα. Μόνο χωρίς όσένα θα είνω πραγματικά τυφλός. Έού είνω το φώσ μου, ή αγάδα μου, ή αλήη μου. Ένοσφο είνω μ' άγκαλάς, δεν είνω τυφλός.

PENA.—Zάν, το μεγαλύτερο τίς φρηής σου μ' έχει θαυτώσει! Είνω προήμηκος κι' είνετυχημένη, γιατί είνω ή γυναίκα σου.

ZAN.—Εύχαριστώ, αγάπη μου. Χαιρωγέλασε μου άκούσι μιά φορά.

(Η Ρένα του χαιρωγέλα χωρίς δάκρυα αυτή τη φορά).

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΤΗΣ